

Няколко думи от българския издател

Настоящата трета книга от поредицата на Раду Чинамар представлява една уникална история, която не може да бъде разбрана правилно, освен ако не бъде разгледана в контекста на различни фактори, вече изложени в първите две части. Разбира се, най-важният от тях несъмнено е забележителното откритие под т. нар. „румънски сфинкс“ в планините Бучеджи, Румъния, направено през 2003 г. Тази история бе публикувана на български език в края на 2010 г. под името *„Подземните тайни на румънския сфинкс: из окултните архиви на Департамент Нула“*. В книгата се описва подземна зала, съхраняваща изумителна холографска технология, построена преди 50 000 години. Тя е толкова впечатляваща, че с право може да бъде наречена „виртуален Ноев ковчег“. С нейна помощ човек може да постави ръката си върху специална маса и да види триизмерна холограма на собственото си ДНК. Други устройства позволяват да се наблюдава ДНК-то на различни извънземни видове, наред с подробна информация за техните родни планети и слънца. Предвидена е дори потенциалната възможност за виртуално смесване на гените на различни видове, така че човек да получи предварителна визуална представа как би изглеждал темен евентуален хибрид. Въпреки че съществата построили този забележителен комплекс са заличили **умишлено** почти всички данни за своята самоличност, някои вторични белези все пак загатват нещо за техния външен вид. Тъй като масите в помещението са с височина от около 1,80 м., този факт сам по себе си говори, че тези, които са ги използвали, са били гиганти в сравнение с днешната човешка раса.

Не по-малко внимание заслужават и същинските проекции, чрез които човек може да стане свидетел на холографска презентация на историята на планетата Земя. Нещо повече – всяка подобна прожекция е строго индивидуална и отразява по един фин начин „психологията“ на наблюдаващия, показвайки различна история. Записите на човешката раса обаче, рязко биват прекъснати около 5 век от н.е., като една от хипотезите е, че този факт се дължи на липсващо „софтуерно обновяване“.

Навярно най-интригуващата подробност, свързана със „Залата на Проекциите“, е наличието на три мистериозни тунела, които водят своето начало от нея и чрез разклонения стигат до други подобни инсталации на територията на Ирак, Монголия, Тибет и под платото Гиза в Египет. Един от тунелите води дори до подстъпите на Вътрешната Земя.

Настоящата книга разкрива част от дейността на експедицията, натоварена със задачата да изследва мистериозния тунел водещ до подземна зала под платото Гиза. Историята бива представена от човек (или група от хора) с псевдоним „Раду Чинамар“, който бива вербуван от „Цезар Брад“ (също фиктивно име) да сътрудничи на Департамент Нула – най-секретният отдел на румънските тайни служби. Раду бива „подготвян“ за тази своя мисия от доста дълго време, като лично е избран от Цезар да напише книгата *„Подземните тайни на румънския сфинкс“*, имаща за основна цел да разкрие на масовата публика някои специфични особености относно реалността, в която живеем. В процеса на нейното създаване Раду дори има възможност да се докосне за кратко до технологията в залата под „румънския сфинкс“. Всички подробности относно начина, по който Раду получава информацията, както и специфични детайли, свързани с начина на работа на тези служби, са подробно описани в посочената първа част от поредицата. Както лесно може да се предположи, подобно грандиозно археологическо откритие мигновено ангажира водещите световни политически сили (или по-скоро тези със

специален достъп до информация), тъй като създалата се ситуация е доста деликатна и би нарушила сериозно световното статукво, ако бъде официално оповестена. Настоящата книга навлиза дори в още по-големи подробности за тези задкулисни политически машини и ролята на Ватикана в целия този процес. Според сведенията на Раду, първоначално румънците искат да споделят това огромно познание с целия свят. От друга страна, американците, които предоставят технологията, с чиято помощ се достига до подземната зала, определено не са на същото мнение. Италианските масони, които задействат цялата операция и осъществяват изключително важни връзки между американски и румънски високопоставени фактори – също претендират за контрол над тази информация.

Главното действащо лице, както в тази, така и в първата част от поредицата, определено се явява Цезар Брад. Още от малък той получава специално обучение, което го подготвя за бъдещия му пост в Департамент Нула – факт, който е неразривно свързан с голямото откритие в планините Бучеджи. Всъщност Цезар става достояние на Румънските тайни служби още от самото си раждане. Когато лекарят не успява да пререже изключително дебелия му пъпна връв, той съобщава за тази аномалия на властите. Родителите на Цезар почти веднага са посетени от представители на службите и биват обвързани с финансово споразумение, което ги задължава да докладват всяко необичайно поведение свързано с детето. След като в даден момент Цезар започва да проявява най-разнообразни паранормални странности, той е поставен под прякото ръководство на един мистериозен човек, който буквално стои в основата на Департамент Нула, въпреки че самият той дори не е румънец. Той е китайски представител и е изпратен с конкретна мисия под привидния претекст, че участва в културно-образователна програма за размяна на кадри между двете комунистически държави. Този човек се казва д-р Ксиен и лично изследва и обучава Цезар в цяла плеяда от дисциплини, които имат много сериозен окултен контекст. Както по-късно става ясно, още от най-ранна възраст Цезар е бил целенасочено подготвян да заеме ръководен пост в отдела.

Едва във втора част от поредицата, чието българско заглавие е *„Посвещение в древната страна на боговете: 12 дни из дъбрите на алхимията и тибетския мистицизъм“*, се разбира, че „китаецът“ има доста по-богата биография, отколкото някой си е представял. Въпреки че работи за китайското правителство като експерт по всякакви паранормални въпроси, той всъщност е тибетски лама, напуснал страната още преди завземането на Лхаса, а през годините е придобил и много контакти на най-висше ниво в различни държави. Китайците успяват да го приспособят за своите цели, като в частност той е натоварен със задачата да изгради административния апарат на румънския Департамент Нула. Д-р Ксиен предвидливо напуска Румъния при падането на режима през 1989 г. и оттогава е в неизвестност.

Във втората част става ясно, че след написването на *„Подземните тайни на румънския сфинкс“* Раду се завръща към нормалния си живот и не работи с Цезар. Книгата му вече е издадена, а той се стреми да запази своята самоличност анонимна. Неговият издател му препраща само най-значимите отзиви свързани с книгата. Точно в този период с него се свързва посредник от името на някакъв тибетски лама – факт, който на онзи етап изглежда твърде странен.

Посредникът на ламата се оказва не по-малко мистериозна личност, следваща окултните традиции на древен клан алхимици. Той се казва Елинор и кани Раду в своята вила в Букурещ, с което цели да го запознае с енигматичния лама, който силно желае среща с него. Впоследствие ламата разкрива, че неговото истинско име е Репа Сундхи, но е познат в Румъния именно като д-р Ксиен – първоначалният ментор на Цезар. Целта на цялото мероприятие е да убеди Раду да го придружи до неизвестна за

него локация и да присъства на една „много специална среща“. Мястото се оказва Тибет и след като стигат дотам по един твърде неортодоксален за съвременното статукво начин, Раду е отведен до вътрешността на една пещера, където се среща с „богинята Мачанди“. Тя е същество с ясно изявен неземан произход. Мачанди му предава таен древен ръкопис със задачата да го публикува на бял свят. Ръкописът обаче, е на древен тибетски диалект и ламата помага за неговия превод. Тази творба стои в основата на четвъртата книга от поредицата, която следва настоящата трета. Името на д-р Ксиен присъства, макар и сравнително индиректно в сегашната книга, но за сметка на това неговото споменаване разкрива интересни подробности относно взаимоотношенията между различните окултни фракции.

Синтезиран много накратко, това е нужният контекст за навлизане в продължението на историята, което предстои да прочетете. Както вече сте открили, на български то се казва „*Първият тунел: Окултната зала в Египет*“¹ и основният текст ще ни предложи не по-малко шок, уникална информация и противоречия...

С годините се превърна в наш стил в началото и края на изданията ни да предлагаме алтернативна отправна рамка на основната такава. Открихме, че това отваря текста за диалог и услужливо ни изважда от унеса на самото произведение, което много често може да е поглъщащо.

Предвид, че, малко или много, решихме да представим тези книги в България, ние сме въввлечени в този поток и избрахме да предлагаме и друга версия, с ясното съзнание, че тя си остава една от **многого възможни**. Опитваме се да държим съзнанието си отворено. Гледната ни точка не е базирана на системи от убеждения, а на способността ни да разпознаваме множеството смислови разклонения зад всеки един Поток. Без да се отдаваме на фиксирани идеи или вярвания, оставяме вратата отворена за тълкувания. По този начин крайният резултат винаги е неизвестен, но точно така е интересно да бъде – поне за нас.

В светлината на казаното, макар книгата да разкрива редица езотерични тайни и да дава представа за **действителната** политическа динамика, пишеща актуалната ни история днес, в нея ще се сблъскате и с детайли, които са откровена религиозна пропаганда до степен, която поставя под съмнение мотивацията зад нейното създаване. Както сме писали неведнъж обаче, нещата винаги са далеч по-сложни, отколкото изглеждат на повърхността и това ще бъде една прекрасна възможност да погледнем на цялостната картина от едно наистина доста по-надграждащо ниво в традиционния ни следговор. В конкретния случай читателят ще срещне една натрапчива гледна точка, която систематично модулира по-голямата част от информацията през призмата на традиционната (а и не само) християнска идеология. За това, разбира се, има много причини, които – както вече бе посочено – ще бъдат допълнително анализирани. Наред с тях обаче, несъмнено присъства и локалният фактор, който играе ролята на филтър за конкретната **целева аудитория**, която, в случая не трябва да забравяме – е румънска. Никога не бива да се пропуска важната подробност, че подобен род целенасочено подготвена информация е част от сложни информационни войни, което е загатнато косвено и в самата книга. Така тя съвсем разбираемо е наситена с още повече допълнителен „агитационен товар“. Избраният филтър цели цялостната информация в книгата да бъде по-лесно приета, защото ще бъде пряко свързана с нещо, което е толкова добре познато на **местно ниво**.

---

¹ Оригиналното румънско заглавие е: „*Мистерии в Египет: първият тунел*“.

Точно тук е моментът да изтъкнем каква огромна роля играе църквата по отношение на румънската културна и духовна ориентация. Отношението към религията в нашата съседка по граница е много по-пламенно, отколкото в собствената ни държава, например. Благодарение на многократните ни посещения в Румъния можем лично да споделим своите наблюдения с увереността на нещо преживяно, а не на нещо чуто или прочетено. Румънците са изключително отдаден православен народ. Една проста обиколка на Букурещ по естествен начин ще ви впечатли с количеството църкви на квадратна площ – те буквално са на всеки 200 м. Редовна практика за обикновения човек преди да пресече пешеходна пътека със светофар, например, е да се прекръсти. Нещо, на което сме ставали свидетели многократно. Молим обърнете внимание, че в тези наблюдения няма нищо саркастично или осъждащо. Всеки е свободен да вярва в каквото пожелае. Коментираният тук контекст обаче, задава много подходящи условия за разгръщането на философия от определен тип и авторите на книгата със сигурност са наясно с този факт. Когато дадена система от убеждения се е просмукала на клетъчно ниво у един народ, това играе ролята на врата, през която можеш да влезеш по всяко време с каквото искаш „багаж“, стига да се презентираш по правилния начин.

В същия ред на мисли, като издатели сме минали през толкова много информация и лични преживявания, че просто не можем да вземем философията на самата книга насериозно, колкото и да опитваме. Всеки минава през различно форматиране в живота и очевидно нашето е различно :) Тук не би следвало да има каквито и да е превземки и излишни „омекотители“ по въпроса. Вярно е, че това е историята на Раду и тя е такава, каквато е. Но тъй като тя е отворена за публика, това я прави отворена и за публичен **дебат**. Не че не приемаме философията на книгата такава, каквато е. Просто не можем да я вземем насериозно на лично ниво за самите себе си. Не че няма и такава гледна точка, не че тя не е валидна и свещена за някого и няма своята роля..., но тя просто не е нашата. Същевременно ние имаме **изключително ясна идея** защо издаваме книгите на Раду. Защото в тях има детайли за места и събития, които просто няма как да разберем от друго място. На лично ниво за нас няма **абсолютно никакво** съмнение, че комплексът в Бучеджи, както и описаната в настоящата книга подземна камера в Египет – са реални. Трудно е някой да измисли и натъкми детайли в точно този формат, с тези подробности, и всички окултни факти, които сме изследвали – подкрепят сведенията изнесени в поредицата. Затова и издаваме тези книги – заради онази част, която смятаме че е истинна и е интересна както за самите нас, така и за онези, които се интересуват от по-достоверната история на човечеството. Трябва **наистина** да благодарим на екипа, стоящ зад тези книги, успял да изнесе публично тази информация от огромно значение – без съмнение – с риск за живота на всеки един от въвлечените в него индивиди. Тези перли обаче, няма как да бъдат отделени от редовните порции лична философия на авторите, имплантирани в текста, обикновено – точно, когато информацията от екзотично ниво започва да става **наистина** интересна. Това създава лек ефект на „разводняване“.

В тази връзка, в поредицата на Раду откриваме много тънък НЛП-подход, който по всяка вероятност е несъзнателен, но е много вероятно да изиграе лоша шега на незапознатия читател. Откриваме го именно в тези моменти, в които ни се предоставят **изключително любопитни данни**, които изведнъж преминават в някаква абсолютно тривиална тема, отклоняваща въпроса на 180°. Това може да има и подлъгващ аспект, защото в тези моменти съзнанието е максимално отворено, поради генерирания голям интерес от разкритието на очакваната тайна. В този момент може да навлезе буквално ВСИЧКО. И обикновено навлизат персоналните възгледи на някого, вместо да се разкаже история, която би могла да бъде от много по-голямо обективно значение.

Тъй като структурата на разказа е построена върху оста на диалога между „учител“ и „ученик“, това създава и една друга закономерност, която също спомага за откритието на вече споменатата „врата“ в съзнанието. „Раду“, бивайки в ролята на чирака, е символично представителен за нашата собствена позиция спрямо историята – ние научаваме тайни, до които допреди това не сме имали достъп. Той е събирателният образ на самия читател, защото биваме посветени в информация, която може да се вземе само от първа ръка, като част от някаква тайна правителствена програма. В процеса на четене неусетно и несъзнателно заемаме ролята на наивния Раду, който задава въпроси от „хорски“ тип, навярно репрезентиращи реакциите на един среднестатистически човек от народа. По тази линия и следвайки така оформеното ядро – идващото от Цезар се явява един по-висш източник на информация спрямо нас самите и всичко казано от него минава под общия знаменател на една личност, която – образно казано – „знае по-добре от нас самите“. По този начин критичното мислене рязко спада, която очаквана реакция е допълнително „подшушната“ от, на моменти направо излишното и натрапващо се, боготворене на Цезар от страна на Раду. Това важи особено за книги, чиято структура е изградена върху диалог. И като казахме „диалог“, читателят трябва да бъде подготвен да се сблъска с невероятно интензивен наивитет при формирането на самите въпроси, водещи до същинския разговор с Цезар. Повечето от тези въпроси са лишени от всякаква логика, да не говорим, че понякога едно и също питане е формулирано по 3 различни начина, за да получим 3 различни отговора... Лично ние стигнахме до извода, че тези формулировки на „Раду“ са толкова слаби, именно защото не са писани от един човек и не са в резултат на един-единствен консистентен поток. Това натежава особено много, когато си дадете сметка, че е **изключително неправдоподобно** човек, минал през преживяванията, описани в поредицата дотук, да задава въпроси от ниво тип „детска градина“. И друг път сме споделяли, че според нас (а и според самите румънци, с които сме имали възможност да разговаряме) зад псевдонима „Раду Чинамар“ се крие група от хора, а не само една личност, така че всичко това се връзва много добре с онова, което виждаме между редовете на сюжета.

Не искаме да бъдем разбирани погрешно и това, което казваме, да бъде схващано едноизмерно и тенденциозно. В интерес на истината голяма част от казаното от Цезар може да бъде от полза в много ситуации, защото то е автентична информация. Някои конкретни пасажии дори могат да имат добро практическо приложение. Голяма част от проблемите на тези книги обаче, идва от **контекста**, с който се борави. Именно той прави цялата ситуация да изглежда на моменти комична, защото аргументите, които се изтъкват, целят единствено да очернят конкретна фракция или група от хора, които волно или неволно я следват. И ако имате капацитета да „четете между редовете“, в един момент ще стане прозрачно за вас, че този маниер се превръща в абсолютна самоцел. Например, изключително бие на очи двойният стандарт спрямо засекретяването на дадена информация. Налице имаме типичните описания как „злите масони не разкриват факти, които иначе биха променили съдбата на цялата човешка раса“, но в същото време екипът зад Цезар прави същото, но по „правилните причини“. Такъв тип неща карат текста и философията му да „издишат“, от което се формира и дадено отношение спрямо конкретни аспекти. Затова и описахме ситуацията като „комична“, защото на фона на тези абсурди, историята се опитва да се взема наистина **много** насериозно. Нелепото е, че тези книги дори не се опитват да разяснят някои от собствените си противоречия, от които са изтъкани, така че ние самите в даден момент също се уморихме да ги гледаме под лупа и просто се примирихме с тях... В следговора си към първата книга се опитахме да покрием всички слабости на сюжета и да ги тълкуваме от различни гледни точки, докато в прилежащия към настоящата книга

синтез ще разгледаме само 3-4 основни аспекта, които представляват интерес за самите нас. Повечето от „подводните камъни“, които биха могли да бъдат коментирани тук, вече са изследвани в следговорите на предходните части от поредицата (или в уебсайта ни). На този етап намираме за излишно да дяламе всяка една треска на текста, защото в това няма особен смисъл. Треските му са безкрайни, но ние го публикуваме заради достоинства му, които също не са малко.

Предвид така зададената рамка обаче, и факта, че текстът „олеква“ сам заради някои от собствените си неразбории, за нас е много по-лесно да четем книгата, разглеждайки философията ѝ като комиксова, а не като „съдбовна“, за каквата тя се опитва да се вземе. Просто структурата на историята лежи на всички традиционни за жанра носещи колони: наивният и леко комичен герой тръгнал на пътешествие по себеоткриване в лицето на Раду; мъдрият учител, раздаващ клишетата, в лицето на Цезар; паранормалният декор в лицето на Бучеджи, Тибет и Египет; допълнителен цветен антураж в лицето на помощни герои като Мацини, д-р Ксиен, Елинор; тръгването на рисковано приключение с верни спътници и успешното завръщане водещо до „духовно прераждане“ – и т.н., и т.н. С което **не казваме**, че това не са реални персонажи и сведения за действителни преживявания. Просто посочваме, че за вас ще бъде много по-ценно, ако ги разгледате като носители на **определени архетипни идеи** в дадена митологична рамка. Също така държим да подчертаем, че, когато говорим за „комиксово тълкуване“, това не е своего рода принижаване от наша страна. Комиксите са представителни за новата митология на човечеството, но митологията е динамика от потоци, а не заседнала фактология. Философията на Раду припознава себе си във фактическа рамка, което автоматично я прави ефимерна, защото системите от убеждения не могат да поставят човека успешно в Потока – те винаги са представителни за стагнация. От своя страна стагнацията охарактеризира себе си с любимата си закотвяща дума „*трябва*“ в комбинация с някаква идеология. Ще откривате въпросната комбинация често в текста...

Каквото и да казахме дотук обаче, всеки един аспект, представен в книгата, ще бъде интересен за различни хора. Тази част от историята, която наричаме „тривиална“ със сигурност ще бъде полезна на хора, които за пръв път се сблъскват с подобна информация. За останалите – това е като да прочетете някоя от десетките книги-клонинги за Ванга и да решите, че сте разбрали повечето вселенски тайни и вече можете да ги проповядвате компетентно на всички. Просто нещата не работят така. Забележката, която правим тук, така или иначе се отнася за нашата собствена аудитория, която съставлява и по-големия процент читатели, които ще стигнат до тази книга. Оставяйки настрана неделния клас по вероучение и поредната доза първолашка езотерика, опитваща се да мине за някакво велико духовно откровение, книгата може да ни разкрие удивителни аспекти от нашето минало. И точно това превръща тази история в истинска перла.

Ако трябва да обобщим плюсовете на книгата като цяло, можем да кажем, че, съобразно нашите дългогодишни преживявания и усещания, представеното от Раду като данни и алгоритъм на случващото се, представлява описание на реално съществуващи места, обекти и случки. Структурата и таймингът на историята се връзват и в повечето случаи стоят адекватно на фона на цялата екзотична информация, до която всички вече имаме достъп. В този смисъл книгата съчетава няколко интересни потока в една пресечна точка, което на свой ред ражда и интересен разказ с множество достоверни елементи.

Както неведнъж сме коментирали, контролът върху т. нар. историческо „минало“ е един от най-силните инструменти за влияние върху съзнанието. Той обаче може да

бъде осъществяван и по доста неконвенционални начини наред с простото заличаване и подмяне на факти в официалната историография. Борбата за влияние и модификация на реалността се води на много различни нива и се характеризира с една **изключително специфична многопластовост**, която **трудно** може да бъде осъзната в цялост. Едно от големите достойнства на тази книга се заключава именно във факта, че човек може да си даде една много по-ясна представа за някои от процесите, чрез които тази подмяна бива извършвана, при това от различните страни на „барикадата“. Не по-малко интересно обстоятелство е и споменатата роля на частните корпорации (във връзка с тези малко познати за широката публика дейности), както и начинът на работа на една от главните наднационални управленски структури, нагърбена със задачата да „пази“ наложеното от векове наред статукво. Нещо, което е и поредното отражение (на земен план) на същия този корпоративен аспект, който толкова силно присъства като неделим елемент в тази част на галактиката и стои в основата на враждите между главните участници в конфликта. Особено любопитен момент, с оглед и на бъдещото развитие на ситуацията, е описаният процес на „еманципация“ на някои държави от хватката на глобалната структура за контрол над историята. В книгата дори е посочена конкретна страна, която е успяла да предотврати изтичане на информация за тайните, до които се е добрала на собствената си територия. Факт, който създава сериозно политическо напрежение, което на повърхността винаги е маскирано като нещо далеч по-тривиално.

Наред с всичко това в сюжета присъства и уникална информация, свързана с конкретни исторически периоди, добавяща изключително ценни шрихи, които качествено надграждат вече познати явления и процеси или пък дава сведения за напълно непознати аспекти на реалността, в която са живеели нашите предци. И понеже не искаме да издаваме предварително ключови моменти от книгата и конкретиката на тези детайли, само ще споменем, че в текста присъства и подробно описание на древна цивилизация, която като че ли се е изолирала от останалия свят и води свой напълно различен „вътрешен живот“. И тази цивилизация се е помещавала именно върху „нашите балкански географски ширини“. Всичко това обогатява знанията ни в тази посока и, разбира се, повдига много нови въпроси. Всъщност това е и един от сполучливите коментари на Питър Муун в неговия собствен анализ към книгата – че тя е по-интересна с онова, което НЕ казва. Премълчаното, разбира се, е още по-отворено към тълкувание, отколкото споделеното, защото то също е лакмус за определени тенденции.

Тук е моментът да споделим и защо, когато пишем тези предговори и следговори, ние подчертаваме, че говорим като Издатели и изследователи. Това не се прави от някаква прищявка да се видим по определен начин... Просто си даваме сметка, че обикновеният читател не е свикнал да разглежда една книга така, както го правим ние. Когато четем една книга, ние я наблюдаваме от няколко различни гледни точки и виждаме именно какво се казва и какво **не се казва**, усвоявайки ползата **и от двете**. Обикновено една информация или подкрепя дадена теза, или ѝ противостои, което предлага поле за синтез на двете – т.е. виждаме каква идея се прокарва и обикновено откриваме „защо“. Лично ние не сме толкова заинтересовани от цвета на пропагандата, а от причините, поради които тя стига на бял свят. Това ни позволява да наблюдаваме **потоци**, а не конкретности. Потоците са много по-важни, защото фактологията се мени съобразно контекста и времевата рамка, но потокът отдолу обикновено е същият. Казаното важи с особена сила за най-основния архетип на тази книга (който навярно е най-важният и за цялата ни епоха), но с него ще се запознаем подробно в дългия следговор, който сме ви подготвили.

Що се отнася до техническата страна на книгата, този път няма нищо особено за споделяне. Единствената странност е, че след като първоначалният ни преводач изчезна напълно от ефира, книгата бе преведена на още 2 пъти. Де факто – колкото и комично да е – 3-та част от поредицата е правена от 3-ма различни преводачи, от които ние сме едните :) Символично или не – така се получи. Този път книгата е направена изцяло от английски език. Всички паузи между пасажите са сложени от нас за по-голяма четимост на текста, което се надяваме да улесни читателя. Също така, имената на някои нови герои в книгата са запазени максимално близо до оригиналното им звучене, макар то да е нехарактерно на български. Друго интересно е, че в книгата има повече схеми от обикновено за визуализация на описаните чудеса, открити в самия тунел към Египет, както и в неговия край. Като цяло наистина се радваме, че тук нещата са нарисувани от самия автор, защото някои от тях са доста трудни за абстрактно възприятие от човек, който не е присъствал на описаните места.

След края на книгата ще се срещнем отново, за да дискутираме някои интересни и не по-малко абстрактни теми, а дотогава – оставяме ви да се насладите на новите открития, които тази част от поредицата има да предложи на нашето въображение :)

Издателство „Паралелна Реалност“